

til et Abesmil, der blottede hendes lange, gule Tænder. Hun kendte Væveren tilstrækkeligt til at vide, hvor frugtesløst det vilde være at fortsætte Forsøget paa at komme hans Tanker paa Spor.

„Farvel, Jens Hansen,“ sagde hun og gav ham Haanden.

IV.

Omtrent paa samme Tid traadte Emanuel ud af sin lille Have nede ved Stranden. Et Øjeblik stod han og stirrede i Tanker ud over Havet. Derpaa gik han langsomt videre ud mod de høje, nøgne Lyngbakker i Vest.

Imidlertid var han bleven ivrigt iagttaget af den lille Sigrid, der havde ligget paa Lur inde under nogle Buske paa Havediget og her oppebiet det Øjeblik, da han gik ud paa sin sædvanlige Eftermiddagstur. Da hun ikke kunde se ham mere, rejste hun sig ilsomt, stillede sig omhyggeligt op saaledes, at Ansigtet vendte lige mod Solen, og følte samtidigt paa sin Kjolelomme.